

Himmeriget

Kapitel 1

Det var lørdag morgen, Leila lå i sin seng. Der ville gå mindst fire timer, inden hendes dag startede. En stor lysindhyllt skikkelse stod bøjet over hendes seng, og havde et undrende udtryk, som om den studerede hende. Leila gryntede stille, og skikkelse rejste sig op, kiggede ud i rummet, som at den var blevet hevet ud af en trance. Tiden begyndte da igen, som om at intet var sket, og skikkelse gik op i røg. Leila sov videre, idyllisk.

Jeg stod i den største og mest ekstravagante smykkebutik jeg nogensinde havde set. Alle steder blinkede det med farver og lys og regnbuer. Jeg kiggede rundt i butikken, og der så jeg ham. Jeg kunne mærke angsten krybe op ad min ryg. En mand, med et udtryk i ansigtet, som om at han blev mast sammen, han shus hængene fra kraniet.

Vi stod stille i det glitrende lys fra ædelstenen. Han begyndte at løbe, på en haltende kravlende helt ødelagt måde, som med ild i halen. Jeg blev skræmt, mit hjerte hamrede.

Skulle jeg dø? Jeg begyndte at løbe, og væltede alle stativerne og piedestalerne med smykker på min vej. Det var som at jeg havde døden i halen. Det var hvad han ville. Sørge for at jeg døde. Jeg spottede en dør i den anden ende af butikken.

Jeg rev døren op, det kunne ikke gå hurtigt nok, inden jeg smækkede døren i, lige i hovedet på udyret.

Den bragede ind i døren, som efter få sekunder gav efter. Det var som at tiden var ved at løbe ud, jeg holdt håndtaget på døren helt op. Jeg mærkede hvor nær manden var mig. Jeg kunne høre hans rallende ånde, lige op mod mit øre, på trods de få centimeter af træ som adskilte os. Jeg kunne næsten ikke længere holde ham væk, min styrke løb ud, og mine arme blev svage. Jeg kiggede rundt efter et gemmested.

Det var som en verden helt afskåret fra smykkebutikken. Der var store nåletræer rundt om mig. Deres stammer dannede en cirkel rundt om døren, tykke, så tykke man kunne gemme sig bag dem. Jeg gav slip på døren, og løb bag det nærmeste træ.

Jeg ventede. Og ventede. Der skete ingenting. Stilheden pressede mod mine øre, mine øjne løb i vand. Denne stilhed kunne kun betyde noget dårligt.

Mit hjerte hamrede, min mund føles tør. Jeg rejste mig op fra bag træet, og kiggede rundt fra hvor jeg stod. Intet, bare stilhed, trykkende stilhed. Jeg bed mig i tungen for at være sikker på jeg ikke var død.

Døren var væk. Tilbage lå blot en lille byld.

Der kom en rislende lyd, og bylden begyndte at vibrere.

Der lød et højt, skingrende og hæst skrig. Det var en hæslig lyd, jeg følte jeg skulle kaste op.

Bylden groede otte gigantiske behårede og spinkle ben, og en stor sort edderkop rejste sig fra jorden, og satte af mod mig. Den sprang på mit ansigt, og med sine behårede ben greb den fast rundt om mit hoved. Jeg skreg, men ingen lyd kom frem, og jeg slog ud i luften, men dyret var på mig. Jeg kunne mærke den tænder sætte sig i min hud.

Pludselig kriblede den op på toppen af mit hoved og ned af nakken, og gjorde udsyn for den selvsamme mand som havde jagtet mig før. Hans ansigt var forpint, og hans kæbe hang livløst ned. Hans øjne begyndte at poppe ud fra hovedet. Dette var det mest uhyggelige syn jeg i hele mit liv havde set.

En kriblende og rislende lyd, lød foran mig, som tusinde små skolopendere, der brændte op.

Fuck, FUCK, FUCK, den forpinte mand foran mig sneg sig langsomt hen ad jorden mod mig, hans tænder nu sylespidse. Edderkoppen sad rundt om min hals, med sine tænder i min nakke.

Jeg vågnede op med et sæt. Sveden løb ned ad min ryg, og jeg kunne stadig mærke edderkoppens behårede ben rundt om min hals. Morgenens mareridt spillede igen og igen i min hjerne. Dette var det mest livagtige mareridt jeg nogensinde havde haft. Jeg kunne mærke edderkoppen. Jeg kunne høre alt, jeg kunne lugte skoven, og jeg kunne smage blodet, fra hvor edderkoppen havde bidt mig. Der var noget helt galt.

Det måtte være den nye sovemedicin. Lægen havde ellers sagt, at mange tager den, og der er få bivirkninger. Hvad hvis alle andre havde lige så rædselsfulde drømme som jeg.

Shit mand. Det var fandme ikke sjovt. Normalt har jeg drømme om de kendtheder jeg følger, eller mine kæledyr, som pludselig begynder at tale.

Jeg måtte tænke på noget andet end morgenens rædsler. Klokken var lidt i 12, og Jeg kunne høre min far rumstere rundt i vores stue. Han var nok i gang med at sætte nogle ledninger op, eller omarrangere vore billeder. Der var altid et eller andet han var i gang med.

Den næste dag var jeg på arbejde i den lokale dagligvarebutik. Jeg skulle stå for frugten i dag. Dette betød nærmest altid at jeg skulle smide alt det mide-befængte og rådne frugt ud, og sætte nyt frugt frem hvor det andet kort før havde ligget.

Jeg skulle derefter sidde i kassen, når først butikken var åbnet.

Denne rutine var mig helt indlært, og jeg kunne lade en hel weekend passere mig, uden at jeg skulle bruge meget hjernekraft.

Jeg arbejder alle weekender. Sådan var sommeren. Der havde de ikke brug for mig i hverdagene. Når jeg fik fri, ville jeg altid tage den lange vej hjem fra butikken. Der kom jeg forbi vandhuller og bakkedrag, stier som ledte til de unges kyssesteder og marker som fortsatte kilometervis. Jeg vidste at så snart jeg flyttede til byen, ville min natur ikke være der for mig.

Denne søndag aften, da klokken var lidt over otte, havde jeg besluttet mig for at spise min aftensmad oppe på toppen af en bakke, der lå en kilometer fra mit hus.

Det var en gammel gravhøj, en af de største af slagsen. Solen var ved at gå ned, og det smukkeste lyserøde lys dækkede himlen. Luften var varm. Duften af eng fyldte luften. Jeg så et kærestepar sidde på bænken på bunden af bakken. De kyssede. En snert af jalousi passerede mig. De skulle ikke sidde der hvor alle kunne se dem, hvad var det for en opførsel?... Hvad pokker...

Det blev langsomt mørkt, og jeg hørte en ugle tude, og så en ræv løbe forbi under bakken. Først da månen var begyndt at lyse landet op, begyndte jeg min vej hjemad.

Det var hyggeligt, synes jeg. Sådan at gå i mørket alene. Jeg kunne forestille mig hvordan tusinder og atter tusinder mennesker gennem tiden havde været hvor jeg var. Måske havde et kærestepar haft romancer på engen under bakken, præcis som det kærestepar jeg havde set tidligere. Måske havde vikinger haft store slag på marken. Alt kunne have sket.

Jeg gik hjem mod mit hus, som lå for enden af en blind vej. Grusstien som jeg gik på, stoppede hvor min vej sluttede, og lige for enden lå mit gule toetagers hus.

Da jeg var nået til skovens udmunding, kunne jeg se lys fra byen, og jeg kunne se en person, stående under en lygtepæl.

Det var mærkeligt, men ikke usædvanligt. Der var mange mennesker, som hang ud rundt i vores kvarter. Der var legepladser og det lå lige op ad skoven, så det var det oplagte sted for en sammenkomst. Men det var normalt grupper som mødtes. Der gik skrøner ovre i skolen om mord der havde fundet sted i skoven, så folk turde normalt ikke at dukke op alene.

Jeg fortsatte på vejen hjem, og da jeg nåede tæt nok på personen, kunne jeg se at hun havde en lang beige kjole på, som nåede helt ned til fødderne og med lange ærmer, og en stor hætte. Langsomt, nærmest svævende, kom hun tættere og tættere på mig, indtil hun stod lige foran mig.

Hun så normal ud, Leila. Hendes hår var en rødlig brun, og hun havde grågrønne grumsede øjne. Jeg vidste, at det var hende jeg skulle hente. Min chef var sikker på det.

Hun så så magelig ud, som hun lå der i sin seng. Jeg kunne se et tørret spor af spor af salv fra hendes mundvig. Hun så meget normal ud, måske lidt for normal. Det var svært for mig at se hende som den kommende general, og så især for den brigade.

Jeg følte mig heldig for at det ikke var mig. Jeg gad sorme ikke skulle starte hele min karriere over igen. Og især hvis jeg havde et sådan komfortabelt liv som Leila. Ifølge min chef, havde hun planer om at flytte til Skotland efter sommeren, for at gå på universitet. Hun havde over de sidste to år pligtopfyldende arbejdet i den samme dagligvarebutik.

Nu var hun fundet, og jeg havde sat mit tegn på hende, så kunne hun altid blive sporet.

Hun gryntede kort, og jeg fik i det øjeblik et syn af min gamle hund, som plejede at grynte på samme måde, når den lå og sov foran vores pejs.

Tilbage på kontoret sad jeg foran min computer. Den var helt støvet ovenpå.

Jeg skrev kort:

"Opgave: fuldført; Leila =Markeret, klar til indhentning, Dato: 22/07/2027"

Så gemte jeg filen, og lænede mig tilbage i min stol. Dette var det meste jeg havde arbejdet inden for de sidste 21 og et halvt år. Min sidste opgave havde været at skulle sidde i en luftskakt i 22 timer, den 22. Januar 2007. det var alt sammen præcis som det skulle være. Hun skulle være født præcis efter 22 timer, på den 22. dag i måneden.

Det var kedeligt på mit kontor. Jeg havde 13 kollegaer på en god dag. Dag ud og dag ind, sad jeg og ventede. I starten havde jeg spillet Snake på min gamle C64'er. det blev kedeligt hurtigt.

Nogle dage ville jeg tage ned i menneskernes verden. der var min yndlingsaktivitet at kigge på pandaer. Jeg så en panda, sidde på en gren, og derefter falde ned, på den mest komiske vis, af forskrækkelse af sin egen prut.

Min chef kaldte mig ind på hendes kontor. Hun åbnede munden og sagde:

“Brunhilde, det er af yderst vigtighed, at du i din egen magt sørger for, på mest fredssøgende vis, at overtale vor næste rekrut, om at, af egen fri vilje, i enighed tilkomme sig dette himmeriges domæne.”

I al ærlighed, så havde jeg aldrig forstået min chef. Hun talte i kringler. men det var hendes arts væremåde. Hun var ærkeengel, og havde arbejdet i vores del af kontoret siden juratiden.

Jeg nikkede.

“Ja... Det synes jeg er en god ide.”

Sagde jeg, også selvom jeg i min fulde sikkerhed ikke havde forstået hvad jeg præcis var enig i.

“Flyv så, undersåt, med lynets hast, for at, uden besvær og kvaler, opnå vores, hvad du i egen person, hvilket jeg dig under, har i enighed erhvervet, ædle mission!”

Med denne befaling, hvilket jeg på en eller anden måde følte havde mig undergravet, fløj jeg ud af hendes kontor, gennem det åbne støvede rum, og ud i himlen.

Jeg kunne ikke rigtigt se hendes ansigt. Der var en slags skygge over det, som ikke rigtigt kunne passe. Hun stod lige under lygtepælen, og dog var hendes ansigt mørkt, og uden former.

Jeg kiggede undrende på hende, det var sært, og det blev særere nu længere vi stod under lyset i stilhed. Jeg måtte altså sige noget, ellers vidste jeg ikke hvor dette akavede møde ville føre hen.

“Hej...”

Sagde jeg tøvende. Skikkelsen bevægede sit hoved. Jeg hørte noget rasle bag ved mig.

“Vær hilset. Jeg er kommet for at møde dig, ærede Madsen, komma, Leila.”

Hvad. Sagde hun lige komma? jeg rystede på hovedet. Måske drømte jeg igen. Måske sad jeg stadig oppe på bakketoppen, og kiggede ned på kæresteparret. Sådan føltes det i hvert fald, som om jeg drømte altså.

“Æhm, jeg ved ikke hvem der har sendt dig, men det er altså ret sent. jeg tror hellere jeg må se at komme hjem... Vent lige, hvor kender du mit navn fra?”

Kvinden, eller hvad hun nu var for en, rømmede sig.

“Jeg er blevet sendt af min chef for at rekruttere dig. Du er den udvalgte. Kun du kan opfylde profetien.”

“Hah! ... Nu tror jeg det er godt, det her er jo latterligt. Jeg tror du har den forkerte person”

det var det sjoveste nogen havde sagt til mig i lang tid. Men jeg blev hurtigt overkommet med en overbevisning. Hun var nok ikke okay. jeg fik medlidenhed for hende. Nok kendte hun mit navn, men hun vidste sikkert ikke hvad hun selv sagde.

“Har du et hjem? Hvor er det henne?”

Nok havde jeg moret mig, men dette måtte holde. Jeg skulle hjem, og jeg kunne ikke lade denne stakkels, dog om noget mystiske person være på egen hånd.

“Vent stop!”

Sagde hun, og med et kunne jeg se hendes ansigt. Det var smalt, hun havde små totter af gyldent hår tittende ud fra under hendes hætte. hendes næse var smal og buede en smule nedad, og hendes øjne var mørke og store.

“Leila vent-”

Fortsatte hun.

“Jeg må være ærlig med dig. Ja jeg er blevet sendt af min chef for at hente dig, men jeg er ikke skør. Jeg kender dit navn fordi du har været i vores databaser siden du blev født. Det er bare så vigtigt at du tror på at jeg ikke vil dig noget ondt.”

Jeg følte at hun talte sandt. Hun virkede så troværdig. Måske var det hendes mørke øjne som så bønfoldende på mig.

“Leila, jeg kommer fra himlen. Jeg ved alt om dig, jeg har holdt øje med dig siden i går morges. Jeg er fra et andet domæne end dit. Jeg arbejder for en ærkeengel, og hun har sendt mig herved for at overbevise dig om at komme til vores hovedkontor, og indtage din tilfældende plads som general i den øverste division af vores specialkorps.”

Jeg kiggede mistroisk på hende. Hun måtte holde mig for nar. Hvem skulle tro på at jeg var den “Rette” til at være General??... Og dog.

Jeg måtte jo selv indrømme at jeg altid havde følt mig som udtaget til at være noget specielt. Om det var i folkeskolen idrætsundervisning, hvor jeg var den der kunne hoppe i længst tid på kængurustylte, eller da jeg lige var startet i gymnasium, og jeg var den første til at færdiggøre vores gruppe-puslespil.

Måske var det alligevel værd at lade hende tale ud. det kunne i hvert fald ikke skade noget... Men så snart hun begyndte at tale om eksklusiv viden, en stor leder som kunne redde mig eller specifikke ritualer, så var det altså tid at gå hjem!

“Ok, fortæl mig om hvad det er du har brug for min hjælp til. Og sig gerne hvad det er for nogle af mine kvaliteter som i elsk- brm, er nyttige at have som general.”

Kvinden så lettet ud.

Kapitel 2